

DISCOVERING
EUROPEAN
NEIGHBOURS IN
THE 3RD
AGE

Upoznajmo evropske susede u trećem dobu!

Kosta K.

Kosta K. je rođen u selu Rumenka nadomak Novog Sada 1938. godine. Završio je osnovnu školu. Po veroispovesti je pravoslavac. U toku intervjua morala sam mu postavljati potpitanja i navoditi ga da priča o onom što je bitno za intervju.

Živeo je u dobrostojećoj porodici. Roditelji su se bavili poljoprivredom, tako da u hrani nisu oskudevali. Ono što od voća i povrća nisu prodali, poklanjali su komšijama i drugim seljacima. Imao je brata, sestru i usvojenu sestru koju su usvojili posle Drugog svetskog rata jer je bila ratno siročić. Po nacionalnosti je Srbin. Bezbržno je živeo do Drugog svetskog rata. U selu je postojao vrtić koji je pohađao. Za vreme rata išao je u školu. Kako su Mađari okupirali njegovo selo, morao je i mađarski jezik da uči. To je bilo teško vreme za sve, pa i za njegovu porodicu. U dvorištu su imali iskopano sklonište u kojem su se krili za vreme bombardovanja u toku rata. Rizik je bio obrađivati zemlju u to vreme, ali se moralo koliko se moglo, jer je trebalo od nečega živeti. Deca nisu razmišljala o ratu i nedaćama koje nosi, pa su se bezbržno i grala čak i sa mađarskom decom. Rat je prekinuo i školovanje, ali se ono nastavilo nakon toga. Mir je doneo nove probleme: palile su knjige na mađarskom, što Kosta ni danas ne razume zašto i davala se „obaveza“ državi. To je podrazumevalo da svaki seljak mora da da određeni deo prinosa državi, a seljaku šta ostane. Kostinoj porodici je i pored „obaveze“ dovoljno ostajalo. Školovanje je dva puta prekidao, ali je ipak završio osnovno obrazovanje u Novom Sadu. Bezbržno detinjstvo se nastavlja i glavna igračka je bila krpenjača, odnosno lopta napravljena od krpe. Sa izviđačima je išao na izlete. Igranke su organizovane u seoskom Domu kulture. Sastajalo se društvo i po kućama. Uvek su momci pratili svoje drugarice do kuća, a tada, u mračnim kapijama mogli su da se dese i poljupci. I Kosta se zaljubio. Njegova devojka je bila Subotarka i sa svojom porodicom se odselila u

Australiju. Sledeća devojka mu je bila Mađarica koja je želela da se uda za Mađara i zato je ostavila Kostu i odselila se u Suboticu. Kada je stasao, zaposlio se kao mehaničar u Novom Sadu gde se kasnije i preselio. Tu je nastavio momčenje. U gradu su postojale ulice u kojima se šetalo i tačno se znalo ko u kojoj ulici šeta i gde može sresti koju devojku. Nakon upoznavanja i zajedničke šetnje išlo se u poslastičarnicu ili bioskop. Nakon što se razboleo, dobio je otkaz na poslu. Vojsku je služio u Beogradu u Titovoj gardi. Zapošljava se u firmi oca svog druga iz vojske u selu Kovilj koje se nalazi u blizini Novog Sada. Momčenje nastavlja na šetalištu u Novom Sadu, ali mu ni koviljske kafane nisu bile strane. Iz Kovilja se ponovo seli za Novi Sad jer je promenio posao. Sada pored automehinačarskih počinje da radi i bravarske poslove. Kostu ne drži mesto, pa se seli na salaš u Čeneju. Tu održava domaćinstvo i bavi se poljoprivrednim poslovima.

S godinama, gazde ga sve ređe obilaze, on postaje sve nemoćniji, javljaju se problemi sa vidom i Kosta odlučuje da dođe u Dom za penzionere i starija lica „Futog“. U domu mu je lepo, voli da pomaže ljudima, miri i razvađa posvađane i da se druži. Želja mu je napravi fudbalsko igralište, pa da penzioneri mogu igrati fudbal. Pokušava da osmisli kako mehanički otvarati kapiju na daljinsko upravljanje kada se pokvari, a da portir ne mora izlaziti iz portirnice.

Voli zabavne programe, gleda TV i uz pomoć druga iz sobe dobija informacije sa interneta. Mobilni telefon ne može da koristi jer je slabovid, a brojevi na telefonu su sitni.

Motivaciju pronalazi u tome što još uvek može da uživa u malim stvarima. Ima prijatelje u Čeneju, ali neretko obilazi i bratanca. Oni ga pomažu u hrani i novcu. Brinuo je o svojim roditeljima kada su ostarili tako što ih je finansijski pomagao. Uvek je bio u dobrim odnosima sa bakom i dekom, ali i ostalom rodbinom i svi su ga voleli. Kao mali od njih je dobijao je sok i bombone iako je to tada bilo skupa i retka poslastica. Smatra da stariji ne treba da opterećuju mlade prošlošću, nego da gledaju u budućnost.

Doživeo je nekoliko puta neprijatnost od strane mlađih ljudi. Nisu se pristojno ponašali prema njemu.

Ne oseća se usamljenim jer ima prijatelje u domu, ima bratanca, ali i prijatelje na salašu.

Kostu sam upoznala u Domu u Futogu. Kako sam zaposlena na mestu radnog terapeuta, ponudila sam mu angažovanje u radnoj terapiji. Voli da se druži, a njegove priče privlače pažnju ostalih korisnika domskih usluga. Mnogo voli da se šali i da kroz šalu provuče poneku pouku. Zbog svojih šala omiljen je u društvu. Uvek je pozitivan i stalno gleda u budućnost.